

της τελευταίας υιογμής. Πουλού¹
έχουν έπισημάνει και την άργοπορία
και την έλλειψη προγραμματισμού.
Ας ορισθούν οι άρμοδιοι κι ας προ-
χωρήσουν...

*Ποιός έγκρινει
ά προγράμματα;*

Μερικοί κινητογράφοι έχουν θεωρήσει ειδικές προσθαλές για λιδά, την Κυριακή τα πρωί ή και τα βράδυ. Αναφέται κανένες, τουχίστον, ότι μερικό προγράμματα, ήδη τα έγκινει ή με πολύ κριτήριο γρηγοριούνται. Γιατί ο παιδικός κινητογράφος είναι μια πολύ υπεύθυνη δουλειά που δεν θα πρέπει να τωπυτεψηται με μόνο κριτήριο τό πορικό κέρδος. Δυστυχώς, πολλές φορές διασφημίζονται τανίες ύ κάθε άλλο παρό αυμαθλουντην αισθητική καλλιέργεια των παιδιών ή στη οωστή τους ψυχαγωγία: ηπος ως βρά πρέπει κάποιος νά όσχο-
θε σχετικό;

ΠΟ πρόσδικος μου θάβει την καλύτερη εφερσά, τήν πένθημπη, όταν θά πάω στην κηδεία τού δημάρχου. Οι πόνοι, πού θά ύποφερειώνται ώσπου νά τών έχω ζεκάνει μέ άδειάνα χέρια μου, ή κατάσταση, στην άποια θά τών ούρων, μισά στραγγαλισμένον και μισά μαχαιρωμένο (κατά πάσα πιθανότητα, πάντως, θά χρειάσειται νά έρθει πρός δοήθεια μου και μιά καρδιακή προσθολή) οι ύποσχεσίες ου, πού δεν προδλαστεί νά έκπληρωσει, δλα αυτά θά ξαφαραλίσουν μιά τετοία συμπάθεια, γιά την άποια δεν θά πορούσε νάννα καθόλου σίγουρος άν πέθαινε άργοτέρα. Κατά πάσα πιθανότητα οι δυό κύριοι τής άστυνομίας θά μέ ακολουθήσουν' νότιώσαντα όχέρια μου μόνο μετά την κηδεία, στην τού νεκροτοφείου, στη θύεια έξοδο. Αν άκαμα και τότε δεν έχωνται δυνατότητα, θά πρέπει νά φύγω γρήγορα μακριά. Ξέρω δά τά μου.

Αλλά γιατί, δια ρωτήσεως, γιατί πρέπει νά γίνεται αύτό; κι αν πρέπει είναι, γιατί πρέπει ίσα - ισα ο δημάρχος να τό το πείται; Αύτο άκριβώς έξηγήσω, για νά κάνω έξω φρενών τών εισαγγελέα, που ή η θενεία τη δημόσιας μου θά υποθίσθεται σα άπλα αναγνώστη. Στά στά και τους θεούς τους θεούς του θά έμφανισθω φιλοληθής, ίωνας στα κα μετανιώνεμον. Θεδαία έχω κόπως πολλές ματήσεις από μένα και μέ το νό θέλω νά άποσπως αύτή τό διατου μου δηλωση ινιούς προτού άνθρωπο το μαχαίρι μου φτάσει στη φόρδα τού καικιού του δημάρχου. Ελπίζω τώρα τό υφάσμα δυν θέναι και ποιύ θα γίνεται. Περιμένω έξτρα το καλοκαίρι. Απ τών δλλη μεριά αύτή την περίοδο, άδκαν οι και δέν έχεις τάση πρός έφιδρωση, μπορει νά ποσούσιν τό χέρια σου από μια τέτοια δύσνηστοι προσπάθεια. Το πάιρι φράκαρει και έγινεστρας δόπτη τό χέρι πρός τό πόνο, ω πόνο, ω έρια που, νά κόνω μια άποτελεσματική λαθή στόν δύο άλλο άδυντα κοι ίσως όχι κι έντελως στεγνόν κάδη μου. αύτό μπορει περινέρδει τέσδυνμεις μου, άν όχι και τήν οπαραστικότητά μου. Θέλω νά πάω πολλο μακρι με τούς αυλλογιούμονος, στά κάτω - μπορει νά με θοησθούν τίποτα άστημητο παράγοντα. Κάτι πούσις πρέπει νάμα έτοιμος νά όπους έκμεταλλευθ. Τό βάρος πού τό γράμματα, νό πούμε, τό μελανοδοχείο, τό χρυσο κλειδι πού κρέμεται στόν τοίχο και νά μού δώσει νά καλλι αφυρί. Αν δέν μέσο οχ σχολαστικά σχέδια, τάτε είναι δυνατό νά γίνεται κάτι ρημρητο. Αύτο δέν σημαίνει, κύριοι δικαστές, πώς αύτό τό ωθηθετο άντικειμενο, που θά κοπανίας με τη μηνύση του θύματος προσφέρει άργυρέτερα τήν άποδειξη πώς ή πράξη μοι δέν έγινε θεωρεθείσα. Πρέπει νά έρεψε πώς κατά τήν έκτελεση του σκοπού μείνει συμπλοκήσι κάθε τί τηνακί.

ΕΝΑ πράγμα όμως πρέπει νά πώ πρός υπεράσπιση μου: ότι ίδιος ο δημιαρχος μ' αναγκάζει νά τὸν σκοτώσω, γιατί από τότε πού μ' ἀνακάλυψε ἀνάμεσα τούς δημότες του μού γνωστοποιεί σχέδιο καθημερινά ώς με θεωρεί δολοφόνο. Δέν υπότιμω τις γνώσεις του γιά

μούς ανθρώπων. Ισως ναχεί οικιο.
Μά αδριώτι, τόσοι δολοφόνοι κυκλοφορούν, και όμως πόσο
για γίνεται ένας φόνος. Άλλα από μένα ζητάει συνέπεια, νά
τε. Θέλει υπό δονοκαυσμό. Μέ μεσει. Ωραία, τρώω στην έστιατόριο,
συνδρομήτης, αυτό όμως δεν τό έχει γίνει αλλά. Το μεσημέρι
τετε, Δόλη ή πάλι τρέχει, τρέχει στην ασυπίστα, και μέδη στη συνάπ-
πονέ, έκλιπαντωντας έπανεκαλόν. Η μάτια του δημηράχο. Τότε
έγινελάμα εγώ. Αυτό τό παροδέχομαι. Εξάλλου τόν καταλαβαίνω.
Άλλοι πάσο υποσέρει απ' τήν άγνωστων τού πλήθυσμού.
ό ίδιος κείταιο καμιά φορά αργυρώντας τη νύχτα κοι νιώθων
τον Χριστιανόδομοκρατικού Κόμματος. Μήπως δύ όμηρος μως
Εανάδιπλα στένεις, η πάτησε, κι άνων σαν πενούσι τώρα

μπον πού έγκαταλειφθήσαν
η οδήσουσε στο περιθώριο
μεταπολεμικής άνασ-
τριτικής. Ξεχασμένοι και κα-
ταγράφονται στην φωτεία και
μορφωμάτων, θ' αναζήτη-
δεόπου επί τη φυγή πού
προσφέρει σ' όντος, τό-
τα ο νοερό. Οι νεώτερες
πλάνωνταν κύτταρα, θά-
γουν στην πόλη, όντυπο-
ύματα κι αύτοί μάς
μηκής πολιτικής πού άδη-
ρημόνως ήρθαν πηγή
σταν υπόρκεφαλοισμό
τικών «κέντρων».
Παντού, οι στόχοι τού Κε-
ντρικού καινοτόμης κριτικής του,
ώς, δεν διδετά μαρτσά
η ικαδ., άλλα μέσα δόντα
λουν, δημονή ποληση και
διδώντα πάθη είναι έντο-
νο γρυγρομισμένα. Χαμένοι
ην κάποιο, μια οικογένεια
ών, πετάχων, θασισμέν-
ται πατέρων πού ζει μέ-

τό τοπέρα, που είλε μέν τόπο και μένουμε, με ένα πάθος πού και σκέψεις, όλοι οι άλλουν ότι πρέπει νά φέρουν από τη ποτέρα, έχει της έλλειμμα και λατρεύεται ώστοσο. Η μάνα θά πεθαίνει ή θα έδωντα σποιάληση τού δράματος θα φύγουν, άγρος ή άγρος ή γέρας φίλως θά δνοι, μέσα σταν κάμοναδι, στήν φτώχειά άνωμάσιας. Ποιός δε κερδισμένος; Ο Κεδρώς τηλί πάντην πέμπει έργα του [Ιδίων] έρας και «Τά τάβλι», πικά, το όποκαλύπτει δηλωσή του, πού τήν επαρπάνω: «όνυποματα μίας οικονομικής που δόγχησε

τικά, δο σπουδής
τα κι εδώ
έρωτακό θιθέλει
γέρουσι παντες
ναίκα παντες
ένας από τους
ρίζεις της ζωής
Μιά χαρέμενη
μένος και μετανάστη
που λειτουργει
νά ξετυλίχεται
τριών προσώπων
μα ψεύτικη
και γλεντίστη
έρωτες. Ο με
στήν λόρδους
μικροεμπόδιο
Ωστόσο, πα
παγίδες, πα
τίς άντυμετερ

Με τόδι
μαστε πο
τόπο τη
έπορχώ
πραγματι

πού πού έπανερχέται τό παράλογο
και, ή δάπαντα τού
πάλι για μά ψυ-
ένην, πού, ούμα,
δυσά φίλους λοχυ-
μήθηκε μαζί του.
«Ερέβα» ή ένας χα-
ίνει τό στοιχείο
σύρ άσφορη γιά
ή χαρούσα τών
πού ζουν σε
ψυχιατρεία, με ψευτί-
κη φρανταστικούς
μού αύτά τα ρέβια
ει μικροδουλειές,
και, μικροχαρέ-
τζείς, φοβάθτα τίς
δει ότι μπορεί νά
σει.

άθλι» μεταφερό-
πτήν Αθήνα, στόν
όνειρων κάθε
έκει πού λιως
οιηθσύν δλα τά

ΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

Ξένο δυήμα

Мартин Валзер

πά τα σπίτια ούτε ένα σπίτι δύναει τη σκέψη του για νόσοις! Κατολάδινω πάσο τόν πληγώνει αυτά. Ουτόσοι είναι καθημερινό στατιστικόδυνοι για νόσο μ' όναγκασσούν νά δάνον, προτού θέλει υποψιφίτητα για επανεκλογή. Θέλει μαρισσείς. Μου στέλνει στο σπίτι δεκαεξάρχοντα κορίτσια, τό δύο ή τρία πρέπει σώμεν καὶ καλά νά στέκουν πάντα στό σημείο κλιμακοστάσιο. Μόλις φωνώ, θό στριμουχούν· ή μά στηλή, θά κακαρίσουν, θά καχανίσουν, θά στραβώσουν τό θά στριψουν τους λαμπούν τους έτοι πού νά δημιουργηθέρμα επιφύεσις πού νά μού βγάλουν τά χέρια απ' τίς αυτοί φορά, άταν όργουνά ων έγκατατείλων τό δάματιό, υψηρωμε, μεταξεινίες ὄρδες καὶ κορίτσια νά περνάνε τό παρθεύρο μοι μερίν' ύπανθησιν. Ακάμα καὶ τίν ιδια στέλνειν στό δρόμο, τή διατούνει νά περνέν δίπλα μου κοιτώνει με θέλεμα γατούνας, παρακαλώντας με για τά τό πούνε έτοι. Η υπέρδινθρωπή αυτοκυριορχία μου θά είναι όποιοδήποτε άλλον, ή άκαμα κοι θά τόν συμφιλίωνε μαζί τόν δημόρχο τόν παρακινεί σε όλο καὶ καινούργειαν. Αριστερά μου έγκαταστάθηκε τώρα μια ήλικωμένη Πιθανότα μια όπλο τόν συνταξιούχες γρυματείς του. Τή ζει απ' όλες τίς συνταξιούχες γρυματείς. Εχει μιά φωνή με άκουεις συνανδελφούς δέν την έννοια που ίπι έχει, πηγανούερχη χάρη, τή ώρας οπαραπήρηση σακάτη, πο. Αύτον τόν περικό. Η πετριά με μένει μαζί με θά με θά κανονίσανε συναγωνισμός φωνάζει καὶ διάμυνει, δι Φυσικού, πόδι, ένα με όλοφάνερο πουσενά δέ

τις τρίχες του νά σηκωνόταν. Ο δημάρχος τής δινει όπο ακτο κονδύλιο τσα λεπτό, δια χρειάζεται για νά προοκάρια όλους τούς άλλους συντομώνουσαν υπόλαβησαν τής να τους φιλοείναι ως άργα τη νύχτα. Ομοι μάλι εχουν την πασκούνται ώς την τελευταία τους άναπνοι για τό ποιδιά μεταξι 1921 και 23 στην Α. Δυο, στά Β τέσσερα, στά Α πέντε την. Τέλος καρόνταν χώρα ταρσώνταντοντος ως αύτη. Οποιος

τόν πέταγμα ήταν ο θάνθρωπος, ο πατέρας σκόντια στό δωμάτιο του ήταν και την έγγραφα την έγραψε. Είναι

τριά. Τεθέρα χρονία τώρα τσακνώνται γι' αυτό. Οποιος γέν δέ τό κάνουν καν έποιησε, δέν έχεις ζήσει ποτέ σ' ένα τόπο είναι υπόχρεωμένος ν' όκους πώς τσακνώνται συνταξιούχοι τού κράτους γιά τό προσωπικά τών έτον 1921 φαλάς δέ ένας ή ό διπλούς τούς συνταξιούχους ένινε κατά καιρούς νά πόνε απλούστατα στό δημαρχείο και λιευεύον τό δρόμο το πρωσπικού, αλλά από τό ή δεσποινις, γιατί πιθανότατα ένινε ή μόνι μωρόμενη, ήν μέρι. Ενας πολιτικός δάντιπας πού μένει δηπλά ξεδουέτερων, κάπως έτσι της έχηγησα τό ληπτά. Τό ότι είναι τό θύμα πού διέρθει νά με κάνει δολοφόνο, ύπτο τό τού τό έκρυψον. Και στό μεταξύ τή μωσα τόσο, πού δέν μού τή άνοιξη τά μάτια. Δέν πρέπει πιά νά συναπήσω, τό έχω φτάσει σό τέτοιο σημερινού πού τά χέρια μου θά γεγοντούν. Τό γάρ νά τη σημαντή πού δέν γίνει απλό

πηγανούρχουμει, άσσο δυνατό και νό τασκώνονται οι σιν αναδέλφες της. Αυτά άποδεικνύει πως ο καυγάς έβρει καθόλου. Τόν προκαλεί σύμφωνα με τίς εντολές εργά τεντώνει τ' αυτά τη για ω μ' όκουσε νά νι, τρέχει έως και μω κάνει ήλιθος έρωτήσεις. Άλγον ωι. Παρόλ άυτά, μέ καλτούς τά κατοφένων ώ περνών μπροστό δή τη πόρτα της. Ομοίω τι νά κάνων με τό κατατέστησε δό δημάρχος δεκίν άπ τό δημάρτιο μου: αμύρωσε ένα φορτί έκρηκτικών ύλων. Μόνο έβατε- ιτού τη, ή διάσετο του, νά τραγουδεῖ και μαίστα χαρά του για μιλ καλ ηγουλι, όταν μπορεί νά την πιει άπα διατηρηθήκαν αώ και δέλθα. Εντούτοις δέν ολιγικές πεποιθήσεις τού δημάρχου, τόσο έξυπνα τά ιναι φιλεύεθερος. Πρώτης έργατης θέσαια, άλλα πρέπει νά υπάρχει, λέει, δύοις μπορεί μπορει, συνέδει δημότικα το άδειο μανίκι του. Ο καθένας ν' λέπτεσις βή έπινωμόπει.

ορός δὲν ήταν, λέει, παρά ένας σακάτης. Ήταν ένα μόνο χέρι και μισό πρόσωπο, ήταν δυσφίλιμενός, αύτό δην απάδινες έπιστριψεν, έλεγε, πώς έτσι ἐπέρει νάναι πορώσους να μείνει περισσότερο από μισό χρόνο, μετά όμως δεν ήταν θέλειν τόν κλεισθενός, ένας έλευθερος τα ένας έλευθερος άνθρωπος φωνάζει ώπωνος να γίνει θυμί και να μπορώ ω' ηρθιών να τόν κουβαλθώ στό υπότονού δημιαρχος πραγματικά κατά τον διάλεκτο. Ε, δεν τα σπουδαιοί για αυτόν, ζήτησε νό τού δωσων τά πετροπέτρας δηλωσεως κατοικιας και το χειρότερο όπι πετροπέτρας μίνα πετράρχας διέπιασε.

*
ΕΝΑΣ πού ξέρει τις Θιλιερές έμπειριες μου θά
ρτει πώς είμαι κομμουνιστής. ποιόν άλλο θά
γνογεί τόσα τρομερά σ δημιαρχος; Η πώς ξέρω
άπ' τό παρελθόν τού δυναμαρχο. Οχι, έδει ξέρω
τύπει είμαι κομμουνιστής. Θά μου ήταν δυσάρε-
τιώναν τώρα στους καπηλεύους τούς κομμουνι-
στή δική μου πράξη.
δημόφορος με μισει. έπειδη δέν τών ψήφισα;
πει νάχ δημόπολεστένει κανείς τάσο ποιάν. Τούς

Δικαιουμένοι είχε την περίπτωση να λαμβάνει... πάντα αυτήν την περιπόληση για την παράδοση της θυμάνωσής τεχνικής, πραγματοποιεί ένα όλμο, επιχειρών
νό έξιστοποιεί το στοιχείο της και νά φθασε μέσα από άντα σε μέση
νά διατίλγεται. Είναι άλληπον ένδιαστρο νά δει πανεις σε δριμύμενούς
του, με ποινή τρόπο κερβέζες σε ρυθμό Εκκινώντας για την έπιπειρη
πειθαρχική από της θυμάνωσής πίτες και πάσο άδικη μένει ολεύθερος από
τον μέ θάση την συντηρητή άρμονια των θυμάνων. Ιστού καλύτερα όπό
θελουμε να συντηρήσουμε την ποινή, την παροδοσή, να προπαθεύμε να
διδουμε κανινόργυα έννοια.

προτίτη κωνσίς καὶ απὸ τὴν τῶν φράσους. Αὐτὰ όλα μπορεῖτε να τα
ανάψετε σαν εύμαρτισθεός ορφανού που κινέται μεταξύ του διασκοπήτη καὶ τῆς
ποικιλίας.
Όλους, στά 1974, ἡ ἀμερικανική ἐφημερίδα «Κρίστιαν Σάινες Μόντιτορ»,
είπε: «...Ο Πολιώλετος Ρέγκον είναι ἕνας δύναμος που δὲν θα ξεκατεί
τα στίγματα Βασιστών καὶ η ἔκθεση αὐτή καὶνει πολλούς ως περιμένουν τὴν
ἔκθεση του Ρέγκον γρήγορα α' αὐτήν την πόλη. Η Λαδόνα είναι
εντάη στην Βασιστών, τώρα πούρα ή πολλή μειώθηκε τὴν τέχνη του Πολιώλετου
καὶ...»
άρκινος ὁ Βάλτεο Μύλλεο ἔνστης στα Αιγαίουν τὸν Μάρτιο τοῦ 1975.

αρχή σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας τον μαρτυρεί του περίπου το 100 π.Χ. ασύρματη δύναμης και άνθρωπος; Το έργο όμως που πολλά χαρακτηρίζει είναι η έωθερικότητα και ποιο προκαλούν έντονη συγκίνηση, είναι οι αριστούρης δημιουργίες που στόχευαν τη μπρότοτης. Με αύτό διαιρεύονται άλλη έννοιας την πίστη του στην θειότητα της ζωής και του άνθρωπου».

ώπους πού δεν τών ψηφίζουν τούς περιφρονεί, τούς λυπάται τα, τούς θρίσκες δέσιοθρηντός, πού δέν μπορούν να καταλάτι καλάς δημάρχος παύ είναι. Εμένα δώμας με μισεί ματικά, έπειδη τών θεωρώ αυτά πανίστα, αυτά σίνα. Είναι πώς στο έπαυταρίο, που έμαια συνδρομητής. Εκεί παρασύρθηκα έξ φορές νά πώ τη γνώμη μου γά το παίξιμο τού δημάρχου μας Λαζαρούσθροτης, πού πάρωντας μέρα με τη μέρα το ίδιο φανόγη, παύ ιώση περιμένουν από τη ζώη άκαμπη περισσότερα από παρόλα πού οίγουρα δέν έχουν νά περιμένουν περισσότερα μέντη δέν όφωνταν εύκαιρια νά έπαινεσταν το παίξιμο τού ρχου. Φαίνεται πώς καταλαβαίνουν περισσότερα από μουσική κι αλλιώς. Ουάμωνας πούλι για την κριτική μου, έπειτα δόμολογων πιάς λείπει ή άσθοση γά τέτοιο είδους παιίσματος.

ήπιό τους συνδρομητές φωνείται πώς άκουει καί μαζί αλλή λεπτής ή δύο ποικίλης ή δημιαρχός. Ο Σιλεσιανός κλαψώνται στά κιό, ποτέ μιλάει για τότε μεταρρυθμίσεις πάνω από τη χειρός και τό του, κι αυτάς δη τότε επιδιωκτικό γραφείο, που κάθεται μαζί μας σπειρί, θελείται μπροστά του μέλλον τόσο καθημερινού όσα διώφεια για διακοπές στην Ελβετία, δόντοντας τότε ένα από τά δέρτο του δημαρχού. Και μόνο τότε η δημιαρχός δίνει τόσα κονεράτα, τό επικείμενο άφανταστα. Κι δύο συχνά κι όν πάει στά δημάρχους ή δήμων πρόσθιες από έξω, άντηκει από τά του δημάρχου ή χαρακτηριστικά μηδικής ικανοτήτου. Λένε μιλιστά σ' πάνω δύο είναι πιά πάνω και πώς ή δημιαρχός φιλιάνει από τά ίδια δόναντα διάλογον δημιαρχός.

γα δινθίστε λέων δὲν ἀκούων τίποτα. Ακούω πότε τὸ
χοῦ, οὐδόν τοι. Πηγαίνων σε συγκεντρώσεις, δινήκτες συνεδριά-
σού δημοτικού συμβουλίου, σπάνια θεάθαι, ἀλλά άπο τότε πού
πώς καταδιώκομαι δοὶ καὶ συχνότερα, ἔχω τὸ δῆμαρχο, δοσ
εἰ νέαρει καινές ἵνα δῆμαρχο, ἔχω μάλιστα καὶ μερικές ἄψει
σφρακοποιού του εισηγητή, ἀλλά άπαντα ήκουσα ως τώρα ἀπό
μαρχού δὲν ήταν πατέ μουσική.

ά έσεις είσθε αμουσού σε έπικινδυνό βαθμό, μου λένε τότε. αλά λοιπόν, λέω έγω, άς τ' αφήσουμε αύτό τό θέμα. Ημέρα μετανών πού όμολογησα τήν προφανώς έλαττωματική μου. Φυσικά αύτό δύναται στ' αυτή τού δύναμον κι αύτό τότε

πώς ζει στήν πόλη ένας άνθρωπος, πουύ άφισθητεί μέν παστικά τρόπο τό παιξιμο τού δήμαρχου, πούύ μάλιστα ισχυρίζενταιώς, πώς ό δήμαρχος δέν παιζει κάν πάνω. Ακόμα κι έγώ

αθαίνω πώς ο δήμαρχος δέν μπορεί πιο ν' ανταπεξει ήσυχα δοο
υρίκε ελέυθερα. Επομένων πρέπει νά μέ κάνει δολοφόνο, γιατί¹
είναι το πιό απλό. Είναι πολύ πιό δύσκολα νά κάνεις λέκφετ
σου πού τα θγάζει πέρα οικονομικά. Ο δήμαρχος ξέρει τούς
πούς.

μως όσο κι άν καταλαβάνου το δήμαρχο, δέν μπορώ νά τού τή χάρη νά σφάξω τά θύματα πού μού δίνει. Αν μέ τόση δράστρα πονηρία και συνέπειει θέλει νά μ' έωθασεις σ' ένα - ο θέλει πραγματικά, και τά μπορει μάλιστα, άπω θέλεπα σιγά -

τότε θέλω με τον φάνο μου νά εκδικηθώ ταυτόχρονα κι αύτόν
ιούν τάν έπιθαλλει, κι αύτόν είναι οι ίδιοις δύναμηρχος.
Ούτη λοιπόν, κύριοι δικαστές, είναι ή έξηγηση γιά τό φόνο, που

πρετικά θα σάς φαινόταν ίωσα τόσα αίνιγματικός. Πάντως, όντος για πρώτη φορά στο γρυφείο του Διάδραμου μου άνθηκε μετατική μουσική πιάνου, τότε η δύσπαρκυνθώ άμεσως με κάποια σούση. Αν όμως μέσα στο γρυφείο μουνάχθηκε και μουσική, τότε θα έκμεταλευθώ αυθόρυμπα κάθε εύνοική πατσιά και θα διαπρέψα τα φύνο που μου ζητούν νό κάνω. Δεν ώ τύρα να περιμένω άλλο, σε τέσσερις θύμοιμες το όργυρτο αρρέπι πάλι πιο κοντρά σακάκια κι έναν Θεός έβρι πόσα σκάκια. Απ' την άλλη πλευρά θα κρατούσαν καλύτερα το μαχαίρι σέ άκωνταράκιτη μέρα. Αύτό θα τά σκεπτώ καί θα τά συγκρίνων ύ τους. Ολα θα τά σκεπτώ και θα τά συγκρίνω μεταξύ τους